

[Gert Petersen.]

rigsminister, hr. Guldberg, bevilgede Thieuregeringen et lån på 40 mill. kr., så var Thieuregeringen i fuld gang med bombeangreb mod de områder, som det ifølge Paris-aftalerne var overladt til den provisoriske regering at administrere.

Men disse kendsgerninger vil man fra højre side i salen se bort fra. Jeg forstår på det hele, at den tillid fra USAs side til Vest-europa, som hr. Guldberg er så bekymret for, vil han, at vi skal købe os ved at se bort fra kendsgerningerne, ved at gøre sort til hvidt, ved at tegne et helt andet billede end det, som faktisk eksisterer. Det er en meget høj pris at betale. Det er bl. a. den pris, som folket i Vietnam ikke har villet betale. Men det skulle såmænd ikke undre mig, om der var nogle i denne sal, som ville betale prisen.

Honoré (KrF):

Hr. Lasse Budtz spurgte, hvormed jeg begrundede, at der ved en kommunistisk magtovertagelse kunne finde sådanne massakrer sted, hvilke fortilfælde jeg kunne henvise til.

I første række gjaldt min henvisning jo den omtalte artikel, men foranlediget af hr. Lasse Budtz' spørgsmål vil jeg da gerne henvise til de massakrer, der fandt sted i byen Hué, da den var besat under Tetoffensiven, og hvor man, i hvert fald de kilder, jeg har set, regner med, at flere tusinde beboere i Hué enten blev bortført eller massakreret, og man har jo fremvist de grave, hvori de blev lagt. Af lignenes stilling kan man endvidere se, at mange er blevet begravet levende.

Jeg kan også henvise til den bog, der er blevet lavet om de personer, der siden 1954 er blevet bortført fra Sydvietnam. Det drejer sig om et antal på ca. 70.000 navngivne personer, der er bortført fra Sydvietnam af de kommunistiske styrker.

For det tredje kan jeg henvise til, at Nordvietnam og PRG har taget afgørende forbehold over for konventionen om beskyttelse af krigsfanger. Hvorfor dog det? Jeg forstod på udenrigsministerens udtalelse, at regeringen vil yde humanitær bistand og også anden form for bistand til Nord- og Sydvietnam. Jeg har derimod ikke hørt,

hvorvidt regeringen ville gøre en indsats ad de linjer, jeg nævnte, en indsats for at undgå den blodsudgydelse, som i hvert fald mange frygter, og som også mange sydvietnamesere selv frygter.

Hundrede tusinde flygtede jo i sin tid fra Sydvietnam. Et meget, meget stort antal soldater er deserteret fra den nordvietnamesiske hær til den sydvietnamesiske. Hvad vil der ske med dem? Hvad vil der ske med den gamle regeringsadministration, de politiske ledere, religiøse ledere? Kan man ikke gøre noget dér? Hvad med en indsats for at muliggøre en emigration for de sydvietnamesere, der kan få indrejse- og opholdstilladelse i andre lande?

Så var der et spørgsmål, jeg heller ikke fik noget svar på. Det drejer sig om, hvorvidt PRGs og Nordvietnams erobring af republikkens område er folkeretligt ulovlig ifølge FNs resolution nr. 3314. Altså om vi, hvis vi anerkender denne resolution, må anse den regering, der skal etableres dernede, som en folkeretligt ulovlig regering. Det spørgsmål ville jeg gerne have svar på.

For det tredje vil jeg sige, at jeg kan ikke anerkende det synspunkt, at kampen blev afgjort af det vietnamesiske folk, at sejren er udtryk for, at folkets vilje sker. Det er nemlig sådan, at den, der vælger en bestemt fremgangsmåde, nemlig en hensynsløs terror, og som fører en lang krig, har mulighed for at sætte sig mod et flertal. Tænk på, hvilken slags krig det har været. Sammenlign med, hvis vi nu skulle overføre den til europæiske forhold, at det var en krig mellem Østtyskland og Vesttyskland, hvor Østtyskland havde besluttet, at nu skulle Øst- og Vesttyskland forenes, og man gav sig til at skyde borgmestrene i de vesttyske landsbyer og de højere embedsmænd og sagde, at hvis man begav sig til valgurnerne, ville man blive skudt. Det er jo titusinder af mennesker, der er blevet dræbt på den måde. Man lagde sig på lur overalt og oprettede den tyske befrielsesfront eller noget lignende, og så, når man havde ødelagt hele Vesttyskland økonomisk og sat folket i en endeløs rædsel, kunne man erobre det og sige: det tyske folk har nu afgjort denne strid.

Nej, vi må vide, at terrorister, de, som er hensynsløse i valg af midler, militære midler, desværre ofte kan trække det lange strå.